

Když mi v sousedství otevřeli nové kasino, hned jsem ho musel jít vyzkoušet. Hrát jsem chodil pravidelně, ale mohl jsem samozřejmě kdykoli přestat. Už jsem byl až unavený z toho neustálého luxusu, výher a počítání pravděpodobností. Tohle slibovalo úplně jiné zážitky.

U první hry jsem začínal zlehka, jen já a krupiéř. Vsázím a čekám, co on na to. Byl to takovej sympatickej černoš, na jmenovce měl napsáno Jack. Zazubil se a - nekecám - vytáhl pánev a začal smažit vajíčka!

Trochu mě to vykolejilo, tak jsem si šel raději na chvíli odpočinout od lidí a zkusit štěstí u ovoce. Akorát to bylo nějaké divné. Místo banánů, citrónů a jackpotu tady byly jen samý flašky a kafe. Všiml jsem si toho samozřejmě až potom, co jsem ho pořádně nakrmil, takže není divu, že se mi nic nevrátilo.

Jestli to doteď bylo trochu zvláštní, tak tady už jsem se doopravdy vyděsil. V kruhu lidí kolovala nabitá pistole a ti blázni si ji dávali k hlavě! Na štěstí kohoutek cvakal jen naprázdno. Ani nevím, na co jsem sázel a rychle jsem běžel pryč.

Šel jsem se podívat ke stolku, kolem kterého stála skupina lidí a střídavě z něj odebírali karty. Akorát uprostřed nebylo nic. Jen díra a vedle nějaký porcelán. Dost to tam smrdělo, takže jsem ani nelitoval, že zase nic nevyhraju a šel jsem dál.

K další hře jsem musel sejít do sklepa. Nikdo tam nebyl, jen nějaký chlap, asi krupiéř, kterej pořád něco mlel o Bibli a indiánech. Když se mě ptal, co mi padlo, tak jsem občas trochu zalhal, ale asi mě prokouk, protože mě hned poslal pryč a hrál si se stíhačkou. Raději jsem se vrátil zpátky a posunul se dál.

Aspoň tady už byl trochu klid. Tuhle hru jsem znal, docela jsem si věřil a tak jsem se hned přidal. Ale zase to bylo jinak. Jen cvakání po hodu utichlo, krupiéř je začal nějak divně otáčet, až se mu hezky povedlo srovnat barvy.

Hned vedle stál dav lidí, kteří někam házeli žetony. Super, v tomhle jsem byl na základce mistr. Jediný rozdíl byl v tom, že nakreslená na zemi tady vypadala trochu jako morseovka. Zkušenosti se projeví, tady jsem asi i něco vyhrál, ale nakonec to bylo stejně úplně jedno.

Byl jsem rád, že jsem konečně mohl odejít. I když jsem dost prohrál, už mě sem nikdo nedostane.

